

סיפור של אלופים

יואל סטריק, צח משה¹

המאמר עונה על השאלה מהו תמרון רב־ממדי עלידי הצגה של ארבעת המרכיבים בתפיסת התמרון החדשה: פעולה רב־זרועית, כושר חשיפת האויב עלידי הכוח בשטח, יכולת השמדה מוגברת ושיפור שרידות הכוח. את החזון ללחימה רב־ממדית מגישים הכותבים בצורת סיפור (תרחיש). במרכז הסיפור עומד ניר, איש מילואים שעזב את הצבא טרם התפתחה הלחימה הרב־ממדית, וחוזר להילחם לאחר היעדרות ממושכת. ניר לומד, תוך כדי המלחמה, כיצד נראה התמרון החדש של צה"ל. דרך נקודת מבטו אנחנו לומדים על הקטלניות החדשה שרכש התמרון הצה"לי ועל הכלים שאפשרו זאת: רפורמה ארגונית, שינוי תרבותי וקפיצת מדרגה טכנולוגית.

חוזר לארץ

סיימתי לדבר עם רון והבנתי שזו לא סתם עוד אחת מהתקופות הלחוצות שלו בצפון. הבנתי שעומד להתחיל המשהו הזה שהוא תמיד דיבר עליו. המבחן האמיתי שאליו התכונן. פגשתי את רון בטירונות ומאז לא נפרדנו. כשסיימנו תפקיד מ"פ ביחד, אני רציתי לצאת לעולם הגדול, לטייל וללמוד, ורון (על אף שהבטיח שיבוא איתי) נשאר בגדוד, ומייד התחיל תפקיד סמג"ד. רון הוא איש צבא קלאסי. לקח את המקצוע ברצינות. קרא, כתב, שעות הוא היה מסביר לקצינים שלו מה המהות של קרב ההתקפה, ומה אמר על כך איזה גנרל גרמני. בעוד אנחנו המ"פים האחרים, שתינו קפה באוהל, שמענו מרחוק את רון מתרגל שוב ושוב את הפלוגה שלו: סריקת חדר, תנועה מבצעית, חיפוי מהעומק. רון לא התעייף אף פעם. בתוכי ידעתי שהוא לא יבוא איתי לטיול ולא ללימודים, ידעתי שאין לו מקום שבו הוא ימצא את עצמו יותר מצה"ל. הוא לא התנתק מצה"ל אפילו בחלומות שלו.

גם עכשיו עשר שנים אחרי שהשתחררתי, ושש שנים מאז ה"רילוקיישן", לא באמת נפרדנו. מדברים כל יומיים, וואטסאפים, בקיצור אני מכיר אותו ויודע איך הפרצוף

¹ אלוף יואל סטריק, מפקד זרוע היבשה. סא"ל צח משה, ראש ענף תו"ל יבשה.

שלו נראה לפי איך שנראית ההודעה שהוא שולח לי. לכן יכולתי לחוש בהתרגשות שלו תוך כדי אותה שיחה. רון כבר אלוף משנה, הוא מפקד יחידה מתמרנת רב-ממדית במילואים. בכל פעם שאני מתבלבל ואומר שהוא מח"ט, הוא אומר שזאת לא חטיבת חי"ר במילואים, ומבטיח שיסביר לי את ההבדל, אבל לא יוצא לנו. אני לא בעניינים, בעבורי מ"פ מתקדם להיות מג"ד; מג"ד מתקדם להיות מח"ט; זהו, פשוט. פעם הוא ניסה להסביר לי מה קרה בצה"ל, "ההשתנות" הוא קורא לזה, שלח לי חומרים. ברור שלא קראתי.

כשהסתיימה השיחה לא הייתה לי דילמה. משהו גדול מתחיל. לא תיארתי לעצמי שזו מלחמה, אבל האינסטינקט אמר "לארוז את הפקלאות" ולחזור. אולי אלו הסיפורים ממלחמת יום כיפור ואולי... לא יודע... זה מה שאמרו שעושים תמיד. התקשרתי להזמין כרטיס, עוד לפני שהתקשרתי ליעלי כדי להודיע לה שאני חוזר לארץ. יעלי השתוללה מכעס ומדאגה.

ועכשיו, כשסיימנו את התחקיר הראשוני לטירוף שעבר עלינו בשלושת השבועות האחרונים, אני מבין שני דברים: מה שתמיד אמרו לנו על המלחמה - אי וודאות, חיכוך, כאוס - כל מה שעלול להשתבש, ישתבש, ו־big time, וכל הזמן. הדבר השני שאני מבין הוא שנבנתה מכונת מלחמה משומנת, שלא משנה לאן הוטלה, הצליחה באמצעות מנהיגות מופלאה, רוח ומקצועיות. המכונה הזאת הצליחה לחשוף את האויב, במקום המסתור שהוא בנה, בתוך הסביבה האזרחית, ולהשמיד אותו בהיקפים חסרי תקדים.

עולים צפונה

אחרי 12 שעות טיסה נחתי בארץ, חתיכת טיסה, המחשבות רצות ולא עוצרות. מנסה להשיג את רון, לשווא. טוב, איך אמר נפוליאון: "צעד לעבר רעם התותחים". עליתי על טרמפ עם בחור אחד שטס איתי כל הדרך סיפר לי שהוא נוסע צפונה. ישראל! עושה אחד ועוד אחד, ואני מתיישב לצידו. מת על הארץ המשוגעת הזו. כל הדרך שמענו את הדיווחים על מה שקורה. צה"ל תקף הבוקר, החיזבאללה מגיב, אירועים בעזה, בסוריה. בקיצור, הבלגן בעיצומו. משלא הצלחתי להשיג את רון, לאחר שעה הרמתי טלפון לטל, חבר אחר ששירת איתנו. ידעתי שהוא בצבא, אבל לא ידעתי היכן.

"טל מה קורה?"

"מצוין, מי זה?"

"ניר תירוש, זוכר?" שקט מהצד השני. אני שומע קולות של אנשים מסביב והקול של טל בקושי בוקע מהטלפון.

"היי ניר מה המצב? שמעתי שאתה בחו"ל בכלל, מה קורה?"

"בסדר גמור אחי, תגיד איפה אני יכול למצוא את רון?"

"רון?" הוא עונה לי בתמיהה גדולה "אחי אתה יודע מה קורה כאן. אני בטוח

שרון כבר קבור במפקדה שלו, מתעסק ב... אחי עדיף לא בטלפון. בקיצור סע צפונה ל..." השיחה נותקה.

"הלו, טל, טל" צעקתי. כלום. לא עשיתי מאמצים לחזור. החלטתי שאני ממשיך לנסוע צפונה, הייתה לי הרגשה שאגלה איפה זה בדרך. כמה שצדקתי. מסתבר שהבחור שנסעתי איתו כל הדרך, הוא מהיחידה שרון מפקד עליה. הוא חייל מילואים במפקדת פלגה. הוא שמע אותי מדבר על רון ופתאום נזכר שככה קוראים למפקד היחידה החדש. בקיצור יש לי טרמפ עד רון, ועכשיו הוא מספר לי מה אני הולך לראות. אני מתקשה להבין על מה הוא מדבר. הוא מספר לי על מפקדה, תת קרקעית, כולם יושבים ביחד. הוא אומר שמפקדת היחידה יושבת יחד עם המפקדה של הפלגות שלה. ניסיתי להישמע מעודכן, הרי אני מ"פ בצבא, שמדבר פה עם חייל: "ברור! כולם יושבים ביחד כדי שיוכלו לשלוט טוב יותר בקרב" ראיתי שהבחור קצת נבוך, המשכתי "גם כדי שיהיה אפשר להפעיל את האש על האיתורים של המודיעין... ברור". ראיתי אותו מנסה לעצור בנימוס את ההרצאה ה"מלומדת" שלי, ואז הוא אמר בנימוס "אני מתכוון שיושבים ביחד מהאוגדה ועד היחידה, כמו Wework. כאילו כולם, גם אנשים מתוך היחידה וגם אנשים מזרועות אחרות, וגם אפילו כאלו על אזרחי, אני לא יודע כל כך מה כולם עושים. אבל... בקיצור תראה כשנגיע".

התקרבנו, ממש קרוב אלינו יכולנו לשמוע שריקות, ונפילות רקטות. העניינים התחממו מהר, הכול הופך למאויס, ואני ללא ציוד וללא מיגון. אזעקות ומרחבים מוגנים... ואללה שכחתי את זה... שנים.

הגענו. בשנייה שאני יורד מהאוטו אני שומע צעקה "נייייירררררר" אני מרים את הראש ואני רואה את דן, אחד הלוחמים הכי טובים שהיו לי כשהייתי מ"פ. הוא הגיע לפלוגה לקראת סוף התפקיד שלי, התחברנו מייד, ולקחתי אותו אליו לחפ"ק. מרגע שהגיע הוא לא הפסיק לבקש להתחיל קורס טייס. מיד כשהוחלפתי הוא זכה לכך, והזמין אותי אחר כך למסדר הכנפיים שלו. הוא היה טייס קרב, ואחר כך רב-סרן במטה של חיל האוויר. התנתקנו מזמן, המרחק והחיים, אבל תמיד הרגשתי שיש בינינו חיבור אמיתי. "מה קורה איש? מה אתה עושה פה?" שאלתי.

"מה אני עושה פה?" הוא ענה בשאלה "מה אתה עושה פה?" הסברתי לו את השתלשלות העניינים, שלא יכולתי להיות בבית כשזה קורה, הייתי חייב לבוא. ובגלל שאני כבר לא משובץ במילואים, החלטתי להגיע למפקדה של רון, לראות מה ואיך אני יכול לתרום. "אבל אתה בחיל האוויר", הוספתי "יותר מוזר שאתה תהיה פה, מזה שאני אגיע מחו"ל להילחם פה". דן צחק.

"אתה ענתיקה אחי. ממש. זה כבר לא ככה פה. מרבית הקצינים לא נשארים בזרוע שלהם לאורך זמן. הם עוברים לתפקידים, בלחימה ובמפקדות, במקומות אחרים. אחי זה לא מה שהיה פה כשסיימנו תיכון. עוד מעט ניכנס פנימה למפקדה ו...".

"רגע! למה עוד מעט?" שאלתי, "אני רוצה להגיד לרון שאני פה ולהיכנס לעניינים".
 "עכשיו לא נכנסים פנימה, המפקדה התחילה כבר לעבוד. אתה יודע למה אני מתכוון?!" הנהנתי בראש, ולא היה לי שמץ של מושג על מה הוא מדבר. שום דבר עדיין לא קורה. חטיבת מילואים (סליחה, יחידת מילואים) שהחיללים שלה רק מתגייסים, למפקדה שלה אין נגמ"שים, היא במבנה בטון, יש רק טפטוף של טילים, ועכשיו דן אומר לי שהיא עובדת?! על מי הוא עובד בדיוק? אני לא רואה אף חייל בסביבה. מה קורה פה?

"לא ענית לי", אמרתי לדן, "מה אתה עושה פה?"
 "אני מפקד צוות אוויר בצוות האש בחפ"ק של רון. אני בלימודים עכשיו, ובקיץ אני אפקד על טייסת. בשלוש השנים האחרונות אני ביחידה הזאת ב'הצבת חירום'."
 "לא הבנתי, אתה נמצא עם רון בחפ"ק ואתה עושה מה?"
 "מה זאת אומרת מה? עושה בדיוק כל מה שקצין אוויר 'סופה' צריך לעשות", גיחך דן, "נותן בראש! תוקף באש, תוקף בכל מיני דברים אחרים, מקצה אש לפלגות... בקיצור כל מה שבא מהתווך ומסייע ליחידה", הוא עבר לדום מתוח ודפק על החזה, "זה אני והצוות שלי".

אני כבר התרגלתי בשעתיים האחרונות להנהן בראש, ולהיראות כאילו יש לי מושג על מה צמד המשוגעים פה מדבר, רגע לפני שאני מאבד את זה לגמרי...
 "תגידי", פתאום הבריק לי רעיון "יש מקום פנוי בחפ"ק של רון?"
 "השתגעתי? כמה זמן לא נלחמת, אחי? מה אתה צריך את זה? להיכנס איתנו פנימה?! אתה יודע שמרגע שאנחנו הולכים, אם הולכים בכלל, אנחנו לא חוזרים למפקדה?!"

הסתכלתי על דן. הוא הכיר את המבט שלי, עוד מהתקופה שהיינו צמודים ביחד. המבט שאומר הכול, זה שצף לפני מבצעים, ולפני פעילויות בסיכון גבוה. המבט של 'מגש הכסף' של המדינה.

"בוא נלך לאפסנאות, נחתום על ציוד" אמר דן. פתאום ראיתי אנשים רצים לתוך המפקדה. קצינים וחיילים, מדים כחולים, כומתות ירוקות, אזרחים שהגיעו ועוד.
 "עדיין אי אפשר לראות את רון? אי אפשר להיכנס איתם? מה קורה כאן?"
 "מה פתאום! לא עכשיו! זה יפריע, עכשיו יתחילו תקיפות..."
 "איזה תקיפות? אחי, עצור רגע, תסביר לי מה קורה כאן לעזאזל?"

דן הבין שהוא צריך לשבור את הדיסטנס שיש בין חייל לבין המ"פ שלו, ולעבור לצד של המדריך, ובחיוך הנצחי שלו אמר "אני יודע איפה נתקעת" אמר "אתה עדיין זוכר את התדריכים שהייתם נותנים לנו...ברגע שקוראים לכם צריך להגיע מהבית, הולכים להתארגן, המפקדה בינתיים מתארגנת, מתחברת לעולם. אף אחד לא מצפה ממנה לעשות משהו עד שממש יוצאים כולם להילחם. אתה זוכר שהקמת מפקדה זה עניין של יום שלם. אצלכם מפקדה הייתה כמעט חד-חילונית. זה כבר לא ככה". פתאום שמתי לב שאני מקשיב לו ומתחיל להבין מה קרה פה בעשר השנים

האחרונות, הוא המשיך "המפקדות שלנו היום פועלות 'במצב שינה' כל הזמן. הן כל הזמן מחוברות האחת לאחרת. להקים מפקדה זה להרים סוויץ' ולהתחיל לעבוד כאילו אתה כבר באמצע המלחמה. יש לך את כל המודיעין, יש לך את כל אמצעי התקיפה שהקצו לך. המפקדה של רון היא מהמנוסות ביותר. החבר'ה פה מבינים שעבודה קשה שלהם עכשיו, תאפשר לנו להשלים את המשימה הרבה יותר בקלות ברגע שנחליט להסתער פנימה."

"רגע" עצרתי אותו משטף הדיבור (אולי גם בגלל שהרגשתי נבון שהחייל שלי מסביר לי איך הצבא עובד). אם רון עובד עכשיו, אז מה הדרגים מעליו עושים? פעם הם היו אלו שתוקפים בזמן הזה?!" חבורת בטלנים, אמרתי לעצמי בלב, אף פעם בדרגים האלו לא עשו כלום.

"המפקדות האחרות הן שמאפשרות למפקדת היחידה לקבל אמצעי תקיפה, מודיעין, תקשוב, סייבר. מאפשרות לה לעבוד בכל הממדים, ולפגוע באויב." הוא המשיך בהרצאה ומהשנייה שהוא אמר 'ממדים' כבר הפכתי אדיש לגמרי. "האויב שלנו חשב שהוא יוכל להסתתר בתוך התת קרקעי ולהמשיך לירות עלינו נ"ט ומרגמות ועוד. אז פיתחנו עוד יכולות, והגברנו את קצב המבצעים. אני אומר לך שהוא הולך להשתכנע שחבל שהתחיל".

האפסנאי התקרב אלינו בהליכה שקטה יחסית, בכל זאת היינו במקום מוגן. "מה אתם צריכים חברים?" ואיך שהרמתי את הראש התנפל עליי בחיבוקים ביזרובסקי, האפסנאי הבכיר של החטיבה. "אני לא מאמין, חיים???" צעקתי. "מה קורה קצינוס?" זה היה הכינוי שהוא הדביק לי כששירתנו ביחד. הוא היה חייל באפסנאות ואני הייתי לוחם. אחרי שהעברנו פעם שבת שמירות ביחד, התחברנו עד לסוף תקופת השירות שלי.

"הכול טוב ח' (הכינוי שלו) באתי להילחם, אפשר ציוד? אני הולך להיות קשר בחפ"ק של רון".

נכנסתי למחסן. הבחור של חיים נתן לי את הציוד. הסתכלתי על תיק הציוד, דן שעמד לידי הבין את המבוכה והתחיל להסביר לי איך להרכיב את הדברים. הלכנו לנשקייה, קיבלתי נשק, עם כוונת שיוצאים ממנה כל מיני חוטים.

"זה יחבר לך את המודיעין לכוונת" אמר לי דן והצביע על הכוונת המוזרה. כשתרים את הנשק תראה את כל האויב הוודאי, ואם הוא בטווח הרלבנטי גם תוכל לפתוח באש, אם רון יאפשר לך. תוכל גם להעביר מטרות אם תרצה".

"ומה יקרה עם המטרה שאעביר?" שאלתי.

"זה תלוי, אם נחליט שזה חשוב, נבין שזה יכול להיות אויב, ורון יאשר את זה, אז בלחיצת כפתור שלי אני אוכל אולי לתקוף את המטרה הזאת - קוראים לזה 'מכרז אש'".

ובאותה שנייה הרגשתי טפיחה חזקה על הצוואר. היה לי ברור במי מדובר. "אחי היקר" אמר רון "גם אם היית מתקשר פעם אחת הייתי חוזר, אין צורך

להתקשר 23 פעמים ולשלוח שש הודעות". התגלגלנו מצחוק.
 "לא ענית, רציתי להגיד שאני מגיע, שתכין את השטיח האדום ושתצחצח נעליים"
 ענית.

"טוב. אז אתה בא איתי, אני מניח:!" הוא נראה טרוד, אבל ניסה לשדר רוגע. עליי
 זה לא עבד. "יאללה! תעלו על הכלים. דן! אנחנו מוכנים?"
 "כן. יש מקום אפילו לאלוף החדש".
 "ברור" ענה רון "הייתי לוקח אותנו בכל מחיר".

יוצאים לקרב ('ביסוס' הם קוראים לזה)

תוך כדי נסיעה רון פותח את ה'טאבלט', ובעודו משוחח עם צוותי החשיפה
 הקדמיים, אני מזהה את ה'בלפים' האדומים במרשם הקרב. מפקדת היחידה כבר
 חושפת ותוקפת אויב מזה כמה שעות במרחב הלחימה שלה. "הולך קשה" צועק
 לנו רון, ותוך כדי מדבר עם מפקדי הפלגות בטלפון ומנחה אותם איפה נפגשים.
 היחידות הסדירות כבר נמצאות שעות ארוכות בלחימה, וחלקן כבר מתקדמות
 לעבר היעדים.

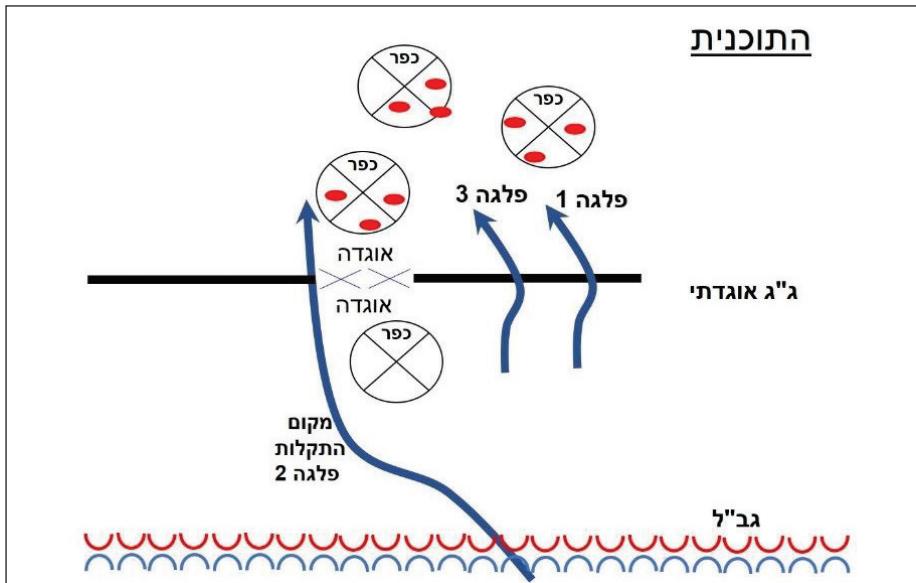
"אני לא מאמין, הם יצאו לדרך כל כך מהר, וואו! זאת המהירות שתשרת את
 התחבולה שלנו, זה בדיוק מה שאנחנו צריכים" רון דיבר לעצמו, כאילו לא מאמין
 שכל מה שתורגל עד אז באמת יקרה "קבל דיווחים ממפקדי הפלגות" צעק רון לאחד
 הקצינים שהבנתי שהוא קצין האג"ם. בשלב הזה אני כבר מבין שמפקדי פלגות,
 הם אלו שאני קראתי להם מג"דים. ולכל אחד מהם יש כמות אנשים שקרובה יותר
 לגדוד טנקים מאשר חי"ר. אני מבין מהדיווחים שהם מצוידים היטב, ושהם הולכים
 ברגל. לא ברור לי איך הם מצליחים להתמודד עם האויב. איך הם מצליחים להציף
 את השטח בכוחות, לאבטח את עצמם, להטעות את האויב, לחפות אחד לשני. הרי
 כל זה מחייב כמות חיילים גדולה. הדיווחים החלו להיציב בחפ"ק.

רון המשיך "תזכור שהתוכנית שאישרתי היא שתנאי זינוק היא מהלומה של מרכז
 התקיפה היחידתי, ותזכור שצריך מוכנות של שתי פלגות, של כוח טנקים ושל כוח
 X. תודיע למפקדה שאני מבקש שיתזמנו את היציאה, כפי שסיכמנו". מרכז תקיפה?
 כוח X, מה זה לכל הרוחות, שאלתי את עצמי.

קצין האג"ם היה נראה גם הוא כאילו שהוא בהלם מהיציאה המהירה. אחד
 הלוחמים אומר לי "תראה איך הוא בהלם, תמיד חשבנו שנחכה כל כך הרבה זמן
 לזנק לעבר האויב...איזה אומץ יש לו לרון".

עוד שעה עברה, ובינתיים מצאתי זמן לעבור הדרכה על הכוונת על הנשק, ועל
 מכשיר הקשר שהיה אצלי. ובמהלך ההדרכות רון הודיע, "אנחנו יוצאים, נהיה עם
 המאמץ העיקרי". ירד החושך, חצינו את הגבול, עמדתי ליד רון. הסתכלתי בשו"ב,
 יש לנו התקדמות של כמה שעות. כבר התחילו לחזור אליו ההרגלים המבצעיים.
 ההליכה לא הייתה קשה לי. מדי פעם הגיעו דיווחים של ירי על כוחותינו, חיילים

ספורים נפגעו מפצמ"רים. השיחות עם מפקדת היחידה עודדו את רון, הפלגה השלישית כבר נמצאת בשלב מתקדם, ותצטרף לפני הש', מפקדת היחידה ופלגות החשיפה ממשיכות לחשוף ולהזרים לנו דיווחים. בניית המרחב מתבצעת, פחות או יותר, כפי שתוכנן, למעט תקלות קטנות. אנחנו ממש לפני שטח ההיערכות, ועוד שעה של הליכה נהיה ערוכים לזנק לעבר הכפר שבו מתבצר האויב. הדבר היחיד שממשיך להטריד הוא שהיקף הירי לעבר מדינת ישראל עצום. גדול ממה שהערכנו. אזרחים רבים נפגעים, יש שמועות שאחד מהמתקנים האסטרטגיים של מדינת ישראל נפגע פגיעה קשה. יש שמועות על פגיעה בבניין מאוכלס בנתניה, ועשרות לכודים בו. הלחץ להישגים ולעצירת הירי גובר.

איור 1

המרחב שאנחנו מתמרנים אליו הוא עצום בגודל ובאוכלוסייה. בניינים רבי קומות. דן מספר לי בדרך על מתחמי תת קרקע בלתי נגמרים, עמוקים מאוד, שבהם האויב רק מחכה שנגיע. בשלב מסוים אני לא מבין למה אנחנו צריכים להגיע אליו, "שיקבר שם", אני ממלמל לעצמי, ומייד אני מתפכח ומבין שאם לא נגיע אליו לא ניתן יהיה להפסיק את הירי. דן מספר לי שעל מנת להפסיק את האש נדרש להשמיד את הכוח הייעודי שמפעיל אותה. אם רק נתמרון למקומות הנכונים, כוח X (נשמע כמו כוח סודי) ידע ליצור יתרון. הבנתי שזה לא הזמן לקבל תשובות לגבי כוח X, אבל הבנתי גם שזה הכוח המיוחד של היחידה. האויב התבצר בתוך השטח הבנוי שבו נילחם, והוא יורה משם עשרות רבות של טילים מאז תחילת הלחימה. תמונת המודיעין מפתיעה אותי, גם בדיוק שלה, אבל גם בכמות האויב שנמצאת בתוך מרחב הלחימה.

שינוי משימה - זה לא מה שהיה

זהו! אנחנו נמצאים עם החוד היחידתי, קצת מאחוריו. אנחנו חצי שעה הליכה מקו ההתחלה. רון כבר מתחיל להתכונן לתצפית המפקדים. קצין האג"ם מקבל דיווחים אחרונים מהמפקדה, ואחרי חמש דקות של שקט מוחלט, נשמע הדיווח בקשר, שיהרוס את כל מה שתכננו.

"קודקוד כאן סיפון (ראש מטה החטיבה) יש כמה דיווחים שצריך לבדוק עם 2 (מפקד הפלגה האחרונה שנצברה, והייתה בעקב התקדמות היחידה). אנחנו לא מצליחים להשיג את קודקוד 2, ויש דיווחים של מפקדי הפלוגות על לחימה קשה".

"מה הוא אומר?" שאל רון את קצין האג"ם.

"קורה משהו אצל פלגה 2, אני בודק".

רון עצר, ניכר היה שהוא כבר מבין שהוא לא יגיע להיכן שהוא תכנן. ידעתי מה עובר לו בראש. ידעתי מה הוא אומר לעצמו. מי שאינו מכיר את רון היה חושב שייקח לו זמן, והוא ייאבד את הסבלנות. רון תמיד כינה את עצמו 'דוקטור לברדק'. "הבלגאן, הכאוס, חוסר הוודאות, זה המקצוע שלנו. מי שלא מבין את זה, לא מתאים לכך" הוא היה אומר "כשיגיע היום ונצא להתקפה, יפתיע אותי אם יתקיים אפילו דבר אחד ממה שתכננו". כמה שהוא צדק.

אחרי עשר דקות התבהרה התמונה. פלגה 2 עקפה את אחד הכפרים הקטנים בדרך למרחב הלחימה, ובנתיב שנבחר מראש, ורגע לפני חציית השטח הנחות החלה לספוג אש צולבת. שני טנקים מאוישים ועוד רכב מכוח X עלו על מטען ענק, חלק מצוותי הטנקים נפגעו. פצצות מרגמה החלו להתפוצץ ליד הכוחות של היחידה. החלו להגיע דיווחים של פצועים והרוגים מכל כיוון. רון כינס אותנו לעדכון תמונת מצב. "מכל המקומות בעולם!!! דווקא בגבול הגזרה בין האוגדות. איזה מזל דפוק יש לנו" אמר קצין האג"ם.

"זו לא הגזרה של האוגדה שלנו" אמר רון "קמ"ן, מה תמונת המצב שיש לנו לגבי אויב שם? אנחנו יודעים מה הולך בכפר הזה?"

"אנחנו בתהליך פתיחת 'אזור עניין' מייד נעביר לך את הדו"ח המלא - אויב וכוחותינו".

לא הכרתי את המושג 'פתיחת אזור עניין'. דן הסביר לי כך: "פעם, נדרשנו לקבל את המרחב ולקיים תהליכים של שעות עד שהיו מתבהרים לנו כל הפרטים - מיקומי אויב, מטרות חקורות, מה כבר נתקף וכו'. היום המידע זורם אלינו באופן אוטומטי. אנחנו מגדירים אזור עניין, ומצליחים בזמן קצר להתחבר לכל היכולות שמסוגלות לפגוש אותנו ואת האויב. כל מה שנמצא בתל-אביב ובצפת יגיע לכאן, אם רון רק ידרוש".

וואו! חשבתי לעצמי. פעם לימדו אותי איך להעביר 'דפית מטרה' לתקיפת אוויר (רק תרגיל 'יבש'), זה לקח יובלות עד שהעברתי ועד שקיבלתי חיווי שהתקיפה האווירית בוצעה. עכשיו ניתן לגשת לכל המאגרים - מטרות, אויב, אמצעי תקיפה

רלבנטיים - וזה רק בלחיצת כפתור? 'וואחד' השתנות.

"תתקשרו למפקדת היחידה בבקשה" הנחה רון את אנשי החפ"ק. אחרי דקה, ובעזרת טלפון לווייני שהיה בידו, שוחח רון עם הרמ"ט. אחרי שיחה של 10 דקות, קרא רון לקציני המטה שלו וכולם התיישבו להערכת מצב. בתום חצי שעה, סיים רון את הערכת המצב, יצאנו עם החפ"ק המצומצם - אני, דן, הקמב"ץ, עוזר הקמ"ן וחיילי אבטחה - וקציני המטה הבכירים הקימו עמדת שליטה מאחור, על מנת להשלים את נוהל הקרב החפוז. רון קבע עם מפקדי הפלגות להתרכז במקום מסוים בדרך לאזור המארב, על מנת להעביר להם את הפקודה. כלל מפקדי הפלגות הודיעו שיוכלו להגיע, למעט הפלגה שהייתה במגע.

אני כבר תיארתי לעצמי איך תיראה הפקודה הזאת. תיארתי לעצמי שהדבר הקשה ביותר יהיה לקבל איזשהו מושג לגבי האויב, לגבי המבנה שלו, ולגבי צורת הפיקוד והשליטה - מי דורש איזה אמצעי, ממי הוא מקבל אותו וכו' - אופתע לגלות דברים אחרים.

הדיווחים מפלגה 2 המשיכו להגיע כל העת. הפלגה כולה נמצאת במגע עם כוח אויב בגודל של גדוד, על פי ההערכה של מפקד הפלגה. לפלגה יש כחמישה נפגעים. הכאוס השתלט על הקשר לכמה עשרות דקות. ראיתי את רון מרוכז, ובדרך לנקודת המפגש, מדבר כל העת עם מפקדת היחידה, כאילו מארגן משהו, לא ברור מה. שוב עולים מול רון ממפקדת החטיבה:

"קודקוד כאן 'סיפון', תא סייבר ממשיך לחקור את ההתנהגות של האוכלוסייה דרך הרשתות החברתיות".

"תנחה את החברה מהתודעה להיכנס לפעולה, אתה זוכר במה מדובר?" שאל רון "ואל תשכח להגיד להם שימשיכו לחקור את אחוזי פינוי האוכלוסייה".

"דרכך לחבר'ה מהתודעה שיעבדו צמוד עם הסייבריסטים, אם הם לא יתאמו ממדים, הם עלולים להפריע לנו ולגרור לדו"צ" הנחה רון. "שיעבדו מסודר, זו הדרך לממש תחבולה גם בממד הזה, זה קצת כמו מה שתכננו מלכתחילה".

שוב נדרשתי להסברים, הבנתי שזה לא הזמן. אחכה שדן יתפנה. במקביל התקשר לרון סגן מפקד היחידה, כדי לדווח שמבצע פינוי הפצועים החל. רון שאל אותו אם המעופפים בידינו, הסגן הודיע שהם חיכו מעל המרחב, ועכשיו הם לוקחים בשיירה מנוהגת-רובוטית את הפצועים. עד שעבר אחד מהם מעלינו, לא הצלחתי לשער שמדובר ברחפנים שיחידת הלוגיסטיקה היחידתית יודעת לקלוט ולהטיס. ראיתי את דן מדווח על רחפן שאיבד את הדרך, ועוד לפני שהספיק לסיים את הדיווח, הרחפן איבד גובה התרסק על הקרקע כמה עשרות מטרים מאתנו. כאוס, חיכוך, בלגן כבר אמרתי?

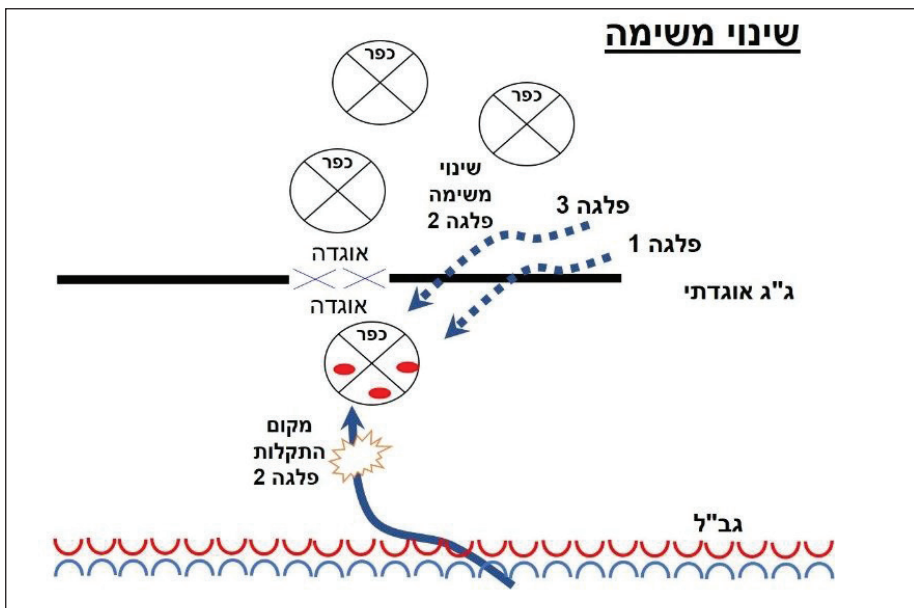
הגענו לנקודת המפגש, ממנה ניתן היה לראות גם את הכפר שעומד בינינו לבין פלגה 2. הרמתי את המשקפת שהייתה על החזה של רון, היה כבר אור יום, עדיין לא ראיתי אויב בכלל. הכפר קטן, אמרתי לעצמי, ומצד שני קיימים בו בתים רבים ולא

נמוכים. אני זוכר שלפני שיצאנו ראינו שבאזור קיימת תשתית תת-קרקע רצינית. אבל לא שיערתי שבכפר הזה מישהו ישקיע בתשתית. מצד שני, היינו צריכים לצפות שלא יהיה לנו את המידע הנכון בידיים, וצריך לשער שיש היגיון בתשתית כזאת גם כאן. היא תשתית שנועדה לשחוק אותנו עד דק, ועובדה שזה בדיוק מה שקורה לנו כרגע.

מהלומה זה כמו מכת אש, לא?

"תדאגו שהמהלומה ממשיכה כל העת. חברנו כבר למפקדת האוגדה? הזנונו כבר גבולות הגזרה?"

"כן. אתה יכול לראות בשו"ב. ענה הרמ"ט "גבולות הגזרה כבר זזו. עברנו תחת פיקוד האוגדה הרלבנטית. אתה יכול כבר לשוחח עם מפקדת האוגדה ישירות." בשלב הזה כבר התקרבותי יותר לרון. לא הצלחתי להבין איך הדברים קרו מהר כל כך. עברנו, הזנונו, התחברנו. זה היה נשמע לי טוב מידי. הסתבר לי שהרמ"ט לא טעה.

איור 2

"אתם ממשיכים בתוכנית התקיפה?"

"כן. אנחנו מבודדים את המרחב כולו כרגע, עם האמצעים האוגדתיים שעומדים לרשותנו, אני מקווה שאנחנו עדיין לא מבודדים את כוחות היחידה".

בידוד? חשבתי לעצמי, זה בטח משהו שבדרך, אני לא רואה שום אמצעי מבודד. "דן" קראתי לו "על מה הוא מדבר? איזה בידוד? איזו מהלומה? אני לא רואה כלום למעט כמה פצצות בודדות, על מרחב הלחימה.

"הוא מתכוון לבידוד האויב מיכולות הפיקוד והשליטה שלו. בידוד מהמפקדה האחורית שלו. אנחנו מנסים לשבש לאויב את התקשורת שלו. זו עבודה של לוחמי הספקטרום. אלו יכולות שלא קיימות בתוך היחידה. הן קיימות בפלגות וגם במפקדות גבוהות. היחידה מכנסת את היכולות הללו, ועכשיו פלגה X, הפלגה שבה מרוכזות היכולות הרב־ממדיות, מבצעת".

"אנחנו גם יודעים להעריך את כמות האוכלוסייה בגבולות הגזרה שלנו" המש"ק הרמ"ט. "השטח בדרך להיות מפונה לחלוטין. אנחנו מתחילים לקבל חיוויים במערכת".

"אל תגיד לי" אמרתי לדן "פלגה X עוברת מבית לבית וסופרת אנשים" דן צחק. "לא, יש היום שיטות אחרות. הם יודעים להגיד במדויק מה קורה שם, יחד עם נתוני עיבוד שמגיעים מתל־אביב, ונתונים שאוספים מהממדים השונים, הם יודעים להעריך כמה אנשים יש במרחב הלחימה אני אף פעם לא מאמין להם, אבל תמיד מסתבר שהם הכי קרובים שאפשר".

"רגע. זה בעצם הממדים שדיברת עליהם קודם?" התחלתי להבין את מה שרציתי לברר קודם.

"כן, זה חלק מהם. בסוף תלמד" צחק דן "הפלגה הזאת היא שמאפשרת את החיבור של הפלגות המסתערות והחושפות ליכולות ישירות מהמטה הכללי. וחוץ מזה יש לה יכולות משל עצמה. היא יודעת לקבל המון מודיעין, ולהוציא ממנו מסקנות מהירות, היא יודעת לתת את תמונת מצב החשיפה של האויב למול תמונת המצב ביציאה לקרב. היא יודעת להפעיל אמצעי חרש, ורובוטים. זה כל הזמן מתפתח"

דן המשיך את הדו־שיח עם הרמ"ט "יפה מאוד! בתזמון שלך, תוכלו להתחיל להפעיל את האש. תדרוש אמצעי חשיפה נוספים. אנחנו כרגע היחידים באוגדה שנמצאים במגע משמעותי. אני בינתיים מתדרך, ולאחר מכן אשוחח עם מפקד האוגדה". רון התכוון לאוגדה שבמרחבה התקיימה הלחימה.

הוא התיישב על הרצפה לצד מפקדי הפלגות. תמונת האויב מתחילה להיווצר, פלגה 1 יחד עם פלגה X, יבודדו את גזרת הלחימה, ששרטט רון על המפה, פלגה 3 תתקוף את האויב מן העורף שלו, ישמידו את המארב, כדי לאפשר לשאר כוחות האוגדה לנוע.

הסתערות - הרי בשביל זה המציאו אותנו

"נכנסנו להתקפה יחד עם פלגה 3. משימת הפלגה הייתה השמדת אויב, ולכן בשלב הראשון ישב דן יחד עם קצין האוויר של צוות האש (הם קראו לו צוות 'סופה'), ותכננו את המהלומה יחד עם קצין הדיגיטל היחידתי, ממפקדת הפלגה. ופתאום, עם ההכרזה של מפקד פלגה 3, נזכרתי בתיאור של אריק שרון להתקפה על מתחמי אום כתף. נזכרתי שהוא אמר למפקד אגד התותחים: "תדאגו שהאדמה תרעד". האדמה באמת רעדה. דן היה עסוק. נצמדתי לעוזר הקמ"ן.

"מה קורה?" שאלתי אותו.

"תסתכל על המסך" לא הבנתי למה בעת ההפצצה אני אמור להסתכל במפה. פתאום ראיתי איך בזמן אמת מתחילים להיווצר ניצנים של חיוויים אדומים, איך מישהו בכלל מתחיל לעסוק בחשיפה תוך כדי ההפצצה הזו.

"זו פלגה X שעושה את זה?"

"הפעם הם רק מרכזים את הנתונים, ומנסים לכנס אותם לכדי תמונת מצב. עוד מעט ישודרו אלינו התובנות ממה שקורה עכשיו".

המהלומה הסתיימה, ושוב מדברים על חשיפת אויב.

"הפלגות בקווי הזינוק, מדייקים את היעדים", הודיע עוזר הקמ"ן.

זינקנו קדימה, אני ורון, יחד עם הפלגה. הוא היה כולו מרוכז בקרב. קשה היה להחמיץ את זקיפות קומתו ואת ביטחונו של מפקד הפלגה, כאשר הבחין שרון הולך לידו.

"מה העניינים, יואב?" שאל רון את מפקד הפלגה.

"מייד נשפכים לשטח הבנוי, החבר'ה שלי מדייקים את תמונת המצב, ומפעילים את כל האמצעים כדי להתמודד עם המלכודים בפאתים".

לרון היה ניסיון רב. הוא נלחם ומתרגל לחימה מגיל 18. הוא התבונן במפקד

הפלגה והפציר בו לא

הכוח של הפלגה אמנם לא גדול כמו גדוד, אך עשיר באמצעי תקיפה. אנחנו כבר במגע עם היעדים - "כוח ההנדסה על ה'נמרה' מוכן", מודיע קמב"ץ הפלגה למפקד. דן מסביר שהם עכשיו יעיפו חימושים רקטיים. "תצפית אחרונה וכבר יוצאים", צעק מפקד הפלגה. אדרנלין בשמיים. נראה לי קצת מוזר, דקות בודדות לפני ההתקפה, רון ומפקד הפלגה עדיין מדייקים את היעדים.

רון (ולידו מפקד הפלגה) מרים את הטלפון ומדבר עם קצין האג"ם ועם הרמ"ט: נראה שאני מבין מה הדפ"א שעומדת להתממש. האויב זיהה אותנו ומעבה מערך למרחב הזה. כל היחידה צריכה לטפל בכוח הנייד, לפני שזה יעבה את המערך. מבחינתי המהלומה הסתיימה. מרגע זה, תא תקיפה א' מוקצה לפלגה אחת, על מנת לעטוף אותה בכל השלב על היעד..."

שניות אחרי שרון סיים, וכשהיינו כבר קרובים לפאתי השכונה, ראיתי לפתע את מפקד הפלגה מתכופף, והתחלתי לשמוע קולות ירי. הבנתי שנתקלנו. "תירה לכיוון ההוא", אומר לי עוזר הקמ"ן. אני מרים את המשקפת ולא רואה כלום. אני רואה את רון לידי נכנס למצב כריעה, ויורה מדויק. אני מרים שוב את המשקפת ולא רואה כלום. פתאום אני שומע את רון אומר לי "תיכנס בין כוונות, ניר, תיכנס בין כוונות". הרמתי את הנשק, הסתכלתי דרך הכוונת. "תירה לכיוון הצלב הירוק", לא הבנתי מה הוא רוצה ממני. כיוונתי לצלב הירוק וסחטתי את ההדק. מעצור. תפעלתי. סחטתי את ההדק שוב. כלום!! לא יוצא כלום. מכוון לצלב הירוק. סוחט את ההדק שוב, וכמו בסיוט, שוב הנשק לא יורה. ואז, כמו רעם ביום בהיר, עוד אני עוקב אחרי

הצלב הירוק, אני חוזה בשלושה פיצוצים, אבק באוויר, ואני לא מזהה יותר את הצלב הירוק. על הכוונת מופיע לכמה שניות סימן איקס, וכתוב המטרה הושמדה. "זהו", אומר לי דן, "אל תירה יותר. המטרה הושמדה".
 "אפשר להמשיך להתקדם", צועק מפל"ג 3, "ניר השמיד את המטרה".
 דן ראה שאני מעט מבולבל והסביר לי "סחטת הדק חכם. הסברתי לך שאם תלחץ רון יאשר, אוכל להפעיל בעבורך אש על המטרה".

עצרו רגע, מה היה בשטח הבנוי?

במקום להמשיך לספר עוד ועוד חוויות, הרי אין לזה סוף, אני רוצה לעצור כאן ולשתף אתכם בתובנות שלי מהלחימה על היעדים. זאת הפעם הראשונה שאני בקרב אמיתי. ראשית אספר שהופתעתי מההתנגדות של האויב, הם חיילים מקצועיים, והם ידעו מה הם עושים. למרות זאת, הופתעתי מאוד מכושר הקטילה של כוחותינו. רק עכשיו אני מצליח לעכל את מה שלא הבנתי כלל במהלך אותם שבועות: באמת נבנתה כאן מערכת רב־זרועית מרשימה. אני לא יכול להפריז בעניין הזה שכולם מחוברים לכולם. אבל עדיין יודעים לעבוד פה, גם כשהיחידה נמצאת בנתק, גם כשאין חיבורים ברשת. הפלגות המתמרנות מזכירות גדודים אך יכולות ההשמדה שלהן אינן דומות למה שאני זוכר מהתקופה שלי.

כל מה שהיה לנו בגדול אלו כוונות ברזל... אני זוכר שאמרו לנו שעובדים על הקטלניות. עכשיו הבנתי למה התכוונו. לפלגות פה יש יכולות אורגניות מרשימות מאוד; יכולות צליפה, יכולות לחימה מתקדמות ביום ובלילה, אמצעים משוגרי־כתף שחדרו ביצורי אויב, צוותים עתירי יכולת חבלה, רובוטיקה, כלבים... צבא מודרני כמו שחלמנו אז.

אני נזכר עכשיו בימים ההם, כשהתכוונו להילחם בצבא הסורי. אני זוכר בוקר אחד בתרגיל אופרטיבי, כשרון ואני היינו מ"פים מקבילים, על החֶזְקָה, ידענו לדקלם את היערכות האויב: ציקלופים, יחידות קומנדו, כוחות בכפרים ('ביר עג'אם' לדוגמה). זכרנו את דוקטרינת פריצת המכשול שלהם בע"פ. החיים היו ברורים... איפה אנחנו ואיפה האויב.

אבל כאן?! האויב נטמע באוכלוסייה האזרחית, בנה תשתית ביצורים, ברובה תת־קרקעית, בשטח רווי יכולות רקטיות (שכבר סיפרתי שעשו נזק בארץ). בעיה אמיתית. לכן, יותר משהרשים אותי האמל"ח הקטלני, הרשימה אותי היכולת של פלגות החשיפה והתקיפה, שהלמו באויב פעם אחר פעם. גירו אותו לצאת, וכשיצא תקפו אותו, אם מרוחק ואם בהסתערות.

אני לא בטוח שהצלחתי להבין עד הסוף את מה שראיתי. אך הניצול המדהים של הממד האנכי על ידי כל הפלטפורמות המוטסות, עם הסנסורים...השד יודע כיצד הן מנהלות משימה וכיצד הן הופכות את כל הסימנים האדומים על המסך לתמונת מצב אויב איכותית.

אני זוכר את העבודה בין צוותי פלגת חשיפה-תקיפה (חת"ק) א' לפלגה שאיתה הייתי באחד מקווי הזינוק לפני התקפה. לשמע שריקה, עפה לה להקה של רחפנים במבנה. הרחפנים הצליחו להביא מידע על כל האויב שנמצא במרחב שבו טסו, וליצור תמונת מצב מטרות. בשנייה שהמידע הגיע בשו"ב, היה מרשים לראות את המקצועיות של המפקדים ושל הלוחמים, מסתערים על היעדים המדויקים, תוך הפעלת אש מחפה שהייתה קרובה אלינו מטרים ספורים, מטחים מדויקים מזוויות שונות על המטרות, ועוד יכולות שעדיף שנדבר עליהן פנים אל פנים. הייתי במלחמה, אבל זה לא מה שדמיינתי.

*

הוגש בפניכם סיפור שפרטיו בדיוניים אך הוא אמיתי לגמרי בתוכנו בכל הקשור לחשיבותו של התמרון הרב-ממדי בתפיסת ההפעלה של צה"ל. "וְאִם יִתְקַפּוּ הָאֲחָד הַשְּׂנִים יַעֲמְדוּ נִגְדּוֹ וְהַחוּט הַמְשָׁלֵשׁ לֹא בְמַהְרָה יִתְקַ" כתב קהלת (ד, יב). שואל הנביא עמוס: "הֲיִלְכּוּ שְׂנִים יַחְדָּו בְּלִתִּי אִם נִוְעָדוּ" (ג, ג). ללמדנו כי האיכות טמונה בשילוב המרכיבים ובתמיכת הרכיבים האחד בכל השאר, וכולם באחד.

לכל זרוע יש נטייה להתאגרף ביד אחת; המודיעין שואף לעליונות במידע, ועומל רבות על-מנת 'לדעת'; זרוע האוויר ממוקדת בהשגת עליונות אווירית להספקי תקיפה ומהלומות; ועד לא מזמן היה הסלוגן של היבשה 'רק היבשה תכריע'. זו כבר איננה הדרך לנצח מלחמות מודרניות, כולם נדרשים להתחבר לכולם. בנאומו בפני דיביזיית השריון השנייה, ב-8 ביולי 1941, אמר גנרל פטון: "אם תזמורת הייתה מנגנת יצירה תחילה בפיקולו ואחר כך בקרן יער, לאחר מכן בקלרנית ולבסוף בחצוצרה, הדבר היה יוצר רעש רב, אך לא מוזיקה. כדי להשיג הרמוניה בקרב, על כלי נשק לתמוך בכלי הנשק האחרים".

טבע המלחמה לא השתנה אך אופייה השתנה לאין ערוך. במערכה עתידית יחתור האויב לטלטל את תפיסת הביטחון של מדינת ישראל ע"י פגיעה בתשתיות אסטרטגיות, בריכוזי אוכלוסייה ובסמלי שלטון. האויב ינסה לחדור ולכבוש שטחים, גם אם מוגבלים, בדרומה ובצפונה של מדינת ישראל. הנרטיב שלפיו צה"ל איננו מגן, איננו מרתיע ואיננו מכריע, ישמש את צבאות הטרור מפתחת המערכה. כמענה לאסטרטגיה זאת התגבשה בצה"ל תפיסת הניצחון, וכחלק ממנה תפיסת התמרון הרב-ממדי - בחכמ"ה (ביסוס, חשיפה, כינוס, מהלומה, הסתערות). זאת, בשלמות עם ההגנה ועם המהלומות הרב-ממדיות, נועדה לקצר את משך המלחמה, להעצים את הישגי צה"ל ולצמצם את המחירים לצה"ל ולמדינת ישראל. זאת, על-ידי יצירת מכונת מלחמה שתשלוט מהאויב יכולות בקצב גבוה. תפיסה זאת נועדה לתת מענה לאתגרים האופרטיביים בגזרות השונות, בדגש על צבאות הטרור ובדגש על לבנון ועזה.

בזירות אלו, השטח הבנוי התרחב ונעשה לרצף אורבני, האויב בנה את מרבית יכולות האש בשטחים הבנויים, והוא עתיד להפעיל אותן ביעילות רבה לעבר עורף

מדינת ישראל ולעבר התמרון הצפוי. השטח הבנוי, על כלל ממדיו, אלו שמעל הקרקע ואלו שתחתיה, הפכו את השטח הבנוי למרחב מבוצר המהווה 'תיחום אש' ומלכודת לכוחותינו. האויב נחשף לפרקי זמן קצרים הנדרשים לו כדי לירות, עובדה שהפכה את חשיפתו ואת השמדתו לאתגר הגדול ביותר בעבור התמרון.

שני פערים עקרוניים התהוו ביכולות התמרון של צה"ל; האחד קשור ביכולתו של התמרון לתת מענה לאתגרי התמ"ס בזירות השונות; האחר הינו לשלול יכולות במרכזי הכובד בקצב גבוה וברצף מבצעים.

בליבת תפיסת ההפעלה של התמרון הרב-ממדי ניצבים הרעיונות של 'כינוס' - הנגשת יכולות לקצה המבצעי; כושר חשיפה מוגבר של מרכזי הכובד של האויב על ידי מפקדות ועל ידי היחידות בקצה; על מנת שניתן יהיה להלוך בו, ולשלול את יכולותיו, גם מרחוק וגם באמצעות תמרון מהיר, שריד, תחבולני וקטלני. טכנולוגיות מדור 4 ו-5 מאפשרות את מימוש התפיסה בקצב מהיר ובאופן שממצה את יתרונותיו היחסיים של צה"ל.

מכאן שתפיסת התמרון הרב-ממדי שמה דגש על ארבעה מרכיבים עיקריים:

1. רב-זרועיות המאפשרת להפעיל את התמרון בכל הממדים וכנגד כלל ממדי הפעולה של האויב.
2. כושר חשיפה מוגבר על ידי הכוח בקצה, ויכולות המונגשות לכוח בקצה.
3. כושר השמדה מוגבר המבוסס על יכולות אורגניות ומרחביות.
4. שרידות הנגזרת מאופי הפלטפורמות ושיטות הלחימה, וכן על סעיפים 2 ו-3 לעיל.

בהתאם, מערכת הפו"ש לתמרון צריכה להיות מתקדמת, רב-זרועית ומאופיינת בקישוריות גבוהה וברשתות המאפשרות רב-זרועיות במפקדות וביחידות הקצה. מערכת זו יכולה להגביר כושר חשיפה מהמפקדות ומהקצה המבצעי, ולאפשר מיצוי הזדמנויות המושגות על-ידי חישה, היתוך והנגשה של המידע למשתמש הרלבנטי. כושר כזה יוכל להגביר את הקטלניות של הכוחות בכל הדרגים, גם באמצעים אורגניים בכוח וגם באמצעים מן התווך. זאת התמצית של תפיסת התמרון הרב-ממדי.

